

La franja blava de la bandera espanyola

Alberto Fabra és un gran aficionat al futbol. O més ben dit, un gran aficionat del Reial Madrid. Sempre que pot, no dubta a seguir per televisió els partits de l'equip blanc. Cova un madridisme tan inherent i encobert com el d'Eduardo Zaplana en la seua etapa al capdavant de la Generalitat: durant més de set anys va mirar de fer veure que era més valencianista que Luis Casanova, però el 2002, en emigrar al Ministeri de Treball, va començar a sovintejar de manera indissimulada la llotja del Santiago Bernabéu. Al capdavant, l'estadi no quedava gaire lluny del luxós pis de 500 metres quadrats que adquirí al passeig de la Castellana tan bon punt va instal·lar-se a Madrid.

A diferència de Zaplana –natural de Cartagena (Múrcia), on no abunden els valencianistes, precisament–, Alberto Fabra ha tingut prou de declarar-se fan del Club Esportiu Castelló, l'equip de la ciutat on va nàixer i de què fou alcalde del 2005 al 2011. Una entitat històrica, de 90 anys, que transita per la tercera divisió amb més pena que glòria.

Com a màxima autoritat de la capital de la Plana, Fabra era un assidu del Nou Castàlia, anuncià la construcció d'un estadi molt més gran per al 2011 –no se n'ha posat la primera pedra– i l'any 2005 festejà amb tanta pompa l'ascens de l'equip a la segona divisió A que Orange Market, l'empresa *Gürtel* dirigida per Álvaro Pérez, fou l'encarregada d'organitzar-ne les celebracions. La instantània del *Bigotes* sota els arcs del palau consistorial li resultaria força incòmoda, temps a venir.

Aquest castellanisme exacerbant amaga un madridisme congènit, però. Fins i tot un cert anticatalanisme, ni que siga com a conseqüència de la rivalitat futbolística. Perquè l'esport és passió, i la passió, ja se sap, és incontenible.

Alberto Fabra va patir-ho en primera persona el dia que, acompanyat del seu

L'espanyolisme del PP valencià va íntimament lligat a un regionalisme ben entès, heretat d'Unió Valenciana, que no s'està de marcar distàncies amb allò català. Alhora, UPyD emergeix amb força, l'extremista España 2000 obté regidors i el GAV, protagonista de la 'batalla de València', encara sobreviu.

fill, va assistir a un partit molt important que el Castelló disputava a casa. Assseguts l'un al costat de l'altre a la llotja reservada a les autoritats municipals, els nervis van anar *in crescendo*. Fabra fill considerava injustes algunes decisions de l'àrbitre i va proferir insults relacionats amb la seua procedència.

—¡Sinvergüenza! ¡Catalán tenías que ser!

Fabra pare va envermellar de sobte i no va tardar a cridar-li l'atenció, però Fabra fill, cada vegada més enutjat, no es va estar de malparlar dels catalans en general, i d'aquell que duia el xiulet, en particular.

—¡Catalán, hijo de puta!

L'alcalde va regirar-se a la cadira i va adreçar-se directament al seu fill, a qui va recriminar l'actitud, però aquest, que encara no havia après què significava ser

GENERALITAT VALENCIANA

El president valencià, Alberto Fabra, observa la senyera coronada de principis del segle XX que

políticament correcte, va tenir temps de contestar-li en veu alta:

—¿Pero de qué vas, papá, si en casa el abuelito y tú decís lo mismo?

La imatge d'Alberto Fabra veient un Barça-Madrid al sofà de casa va envair la ment de tots aquells que presenciaven l'escena. La calma i la ponderació que transmet l'actual president valencià muta brusquement, doncs, quan hi ha futbol pel mig... O catalans.

Amb tot, la seua estrena al capdavant del Consell, el juliol del 2011, va generar expectatives en el sentit contrari: l'origen castellanenc –on la disputa identitària sempre ha presentat un to més temperat– i la moció que havia aprovat com a alcalde en favor de les emissions de TV3, n'eren els dos motius principals. De fet, una vegada investit president de la Generalitat Valenciana, Alberto Fabra

Unió Valenciana va donar a la Generalitat perquè fóra restaurada. Al fons es distingeixen membres del partit regionalista que ara són al PP: José Manuel Miralles, Fernando Giner i Rafael Ferraro.

va mostrar-se molt favorable a recuperar el senyal de la televisió pública catalana.

D'altra banda, la reivindicació del corredor mediterrani el va dur a entrevistar-se ràpidament amb Artur Mas a Barcelona, una instantània que Francisco Camps havia evitat no sols amb aquest, sinó també amb Pasqual Maragall i José Montilla. La relació cordial amb l'executiu català, una aspiració de l'empresariat valencià, passava a ser realitat.

Però quinze mesos després d'haver accedit al càrrec, ni TV3 ni el corredor mediterrani no van pel bon camí. La demanda d'un tercer múltiplex i la manca d'un conveni de reciprocitat amb Canal 9 entrebanquen el primer repte, mentre el segon pateix la visió radial del president espanyol, Mariano Rajoy, per a qui el corredor central és tan important com el mediterrani, malgrat el menor impac-

te econòmic. La inversió prevista als pressupostos de l'estat del 2013 per a la creació del tercer carril ferroviari és una mica superior als 200 milions d'euros, quan l'obra completa n'implicarà més de 1.600 i ha estat anunciada per al 2016.

El sobiranisme de Mas pot complicar-ho més, perquè Fabra s'ha afanyat a propalar el substrat anticatalà del PP valencià, que amb el pas del temps ha aconseguit al seu si les restes del naufragi d'Unió Valenciana: el 1991 els va permetre d'accedir a l'alcaldia de València, i el 1995, a la presidència de la Generalitat. L'èxit de la formació *blavera* es fonamentava en la feblesa d'AP i en els efectes de l'anomenada *batalla de València*.

En el debat de política general, celebrat el 25 de setembre, Fabra ja va deixar anar algunes pistes de l'estratègia que pensen seguir els populars valencians:

“Sóc un ferm defensor de l'estat de les autonomies, però preferesc parlar del paper de les autonomies en l'estat”, va dir. “Ha arribat el moment de revisar allò que necessite adaptar-se a la realitat actual. S'ha acabat el joc de potenciar miniestats, d'assumir competències que no ens corresponen o duplicar serveis entre administracions. Ja n'hi ha prou d'intentar demostrar qui és més que un altre”, va continuar, en clara referència a Catalunya.

El Fabra anticatalà sobretot va emergir amb força durant les rèpliques als grups de l'oposició, i en especial, en respondre als socialistes i a la coalició Compromís. Als primers, els va retreure que el PSC donara suport a un acord de l'Ajuntament de Barcelona segons el qual el català “és la llengua pròpia de Catalunya, el País Valencià, les Illes Balears i la Catalunya nord”. “Això sou capaços de dir!”, va exclamar Fabra, que va acusar els socialistes valencians de “no distingir la Comunitat Valenciana i Catalunya”. “Heu de saber que el Partit Popular sí que ho distingirà. Continuarem defensant les nostres senyes d'identitat i deixant clares les barreres culturals, tradicionals i gramaticals entre Catalunya i la Comunitat Valenciana”, va reblar.

Amb Enric Morera, síndic de Compromís, va ser tan o més dur. “No mireu cap a dalt, feu-ho cap avall, mireu Alacant, Castelló i València!” A més, Fabra va aprofitar l'avinentesa per a criticar una fotografia de Morera amb un grup de joves uns dies abans: “Jo mai no m'he fet una fotografia amb cap bandera independentista catalana, ni pense fer-ho!”, va etzibar. I quan Morera va demanar-li que avançara els comicis valencians, Fabra va convidar-lo a marxar cap al nord: “Amb l'anunci [de convocatòria electoral] que ha fet el senyor Mas, teniu la possibilitat de fer campanya electoral”.

Al cap de dues setmanes, en la seua al·locució del Nou d'Octubre, Alberto Fabra va remarcar “la lleialtat de la Comunitat a Espanya”, va defensar “la seua unitat” i va destacar “la vigència plena de la Constitució”. Va saludar “el magnífic model de convivència que representa la diversitat territorial d'Espanya” i va referir-se a Mas, sense citar-lo, en fer “una crida a la unitat i a l'abandonament d'aventures que desorienten el rumb consensuat entre tots els espanyols”.

El ministre d'Educació, Cultura i Esport, José Ignacio Wert, dialoga al Congrés espanyol amb el diputat d'UPyD per València, Toni Cantó, un partidari fervent de la recentralització de competències.

Fabra ja es troba bé amb l'actual model autonòmic. No aspira a gaire més, però tampoc aposta per una recentralització de competències, tal com suggereixen algunes veus a Madrid i en més autonomies. Vol una definició clara de les competències que ha de desenvolupar cada autonomia, però no destorbarà Rajoy, més enllà de demanar-li un més bon tracte en els pressupostos del 2013. La valenciana és la tercera autonomia pitjor tractada en els comptes que ha presentat el govern estatal, una dada que cou i molt al PPCV, tenint en compte que feia set anys que clamaven per un finançament més just i ara, amb el gallec al poder, fins i tot hi ha una pèrdua de posicions.

L'enquesta que *El País* va publicar aquell dia ha neguitejat encara més els populars valencians, que per primera vegada veuen perillar la majoria absoluta que conserven des del 1999. El sondeig detecta una caiguda de quinze punts –del 49,3% que van obtenir el 22 de maig del 2011 al 34,2% d'ara– no compensada amb la irrupció d'UPyD, que passaria de ser una força extraparlamentària –un 2,5%, el 2001– a reunir el 7,1% dels vots. Socialistes –19,9%–, Compromís

–13,6%– i Esquerra Unida –11,5%– podrien formar, doncs, un govern tripartit.

La pronúncia de la paraula *tripartit* ha animat el PPCV a despertar el *fantasma* català. Seraffín Castellano, secretari general del partit i conseller de Governació, home fort de la demarcació de València, és al darrere de l'estratègia. I l'ofensiva, és per terra, mar i aire.

El vice-secretari general, César Sánchez, ha criticat els socialistes per “anar al darrere de Compromís i Esquerra Unida”, formacions que considera que són un “detonant independentista”.

L'alcaldesa de València, Rita Barberà, afirmava la setmana passada, durant un esmorzar informatiu a Madrid, que “Catalunya es dedica a catalanitzar els valencians i els balears, però ens hi resistim”.

L'any 2015 UPyD podria condicionar –internament o externa– el futur govern valencià

Un discurs que lliga de ple amb unes altres afirmacions que ha fet al llarg de la dilatada etapa com a primera edil de la ciutat, com ara poc abans dels comicis del 2007, quan va asseverar que el poeta Al Russafí, mort el 1177 i que escrivia en àrab, “ja parlava com els valencians”. L'errada històrica, que no va voler esmenar, es va produir com a conseqüència de la lectura d'uns versos del poeta traduïts al català. Barberà, com també Esteban González Pons, s'han fet un fart de lloar Vicente González Lizondo, pare d'Unió Valenciana. Sobretot, en època electoral.

Però és el nou portaveu a les Corts, Jorge Bellver, qui ha anat més enllà. Enllesteix dues proposicions no de llei que busquen esvair la denominació País Valencià, present al preàmbul de l'Estatut i al nom de partits –PSPV, EUPV o ER-PV, per exemple–, sindicats –UGT-PV, CCOO-PV– i tantes associacions.

La finalitat és no concedir-los ajudes –fins i tot podria afectar les subvencions a què tenen dret les formacions polítiques– amb l'argument que no fan servir la denominació oficial, Comunitat Valenciana. El veto inclouria la no tramitació de les iniciatives parlamentàries que facen referència al terme País Valencià. Esquerra Unida, que fa servir-lo en exclusiva i ja n'ha estat víctima en alguna ocasió, en seria la principal perjudicada.

Dimarts de la setmana passada, Bellver va incidir en la línia que ja havia dibuixat Fabra en el debat de política general: “La defensa de les nostres senyes d'identitat és legítima per a enfortir la nostra llengua, la nostra cultura, la nostra senyera i, en definitiva, la nostra identitat com a poble”, va apuntar, a més de fer públic que aquesta setmana les Corts debatran una proposició no de llei de rebuig a l'acord del Parlament català que –amb l'abstenció de CiU i el PSC– insta el govern a “emprendre les accions que calgui per garantir l'ensenyament de la llengua catalana a tot el sistema educatiu del País Valencià”. “És una ingerència absoluta i una manca de respecte a la sobirania del poble valencià i les nostres senyes d'identitat”, diu Bellver, per a qui “els valencians tenen dret a saber l'àmbit en què es mou l'hipotètic tripartit valencià”.

Més espanyols que valencians. Al PP, com arreu de l'estat, li ha sorgit

El proper 22 de setembre, el Col·lectiu Senyera Infinita va penjar durant 12 hores al castell d'Almenara (Plana Baixa) una bandera en record de la conquesta de Jaume I, i el GAV hi va contraatacar al cap d'uns dies. A sota, les pancartes d'Espanya 2000 i el GAV a la manifestació d'aquest Nou d'Octubre.

un rival per la dreta. Es diu UPyD, i té l'ex-socialista Rosa Díez com a reclam principal. El discurs neocentralista és la seua bandera, i al País Valencià –amb un sentiment identitari modest, en comparació d'altres nacionalitats històriques de l'estat– descol·loquen el PP, perquè els unionistes, de franges blaves no en volen saber res. Romain Muzzatti, coordinador territorial i portaveu de la formació magenta, opinava aquest Nou d'Octubre: “Hem de reivindicar allò valencià, clar que sí, però encara més el fet de ser ciutadans, partint d'una concepció de ciutadà europeu, espanyol i valencià que ens unesca a tots, sense cap sentiment regionalista victimista i de confrontació”.

La penetració d'UPyD al País Valencià comença a ser important: disposa d'un diputat a Madrid, l'actor Toni Cantó, que explota tant com pot la seua popularitat en benefici del partit: avui fa campanya al País Basc, l'endemà a Galícia, ara critica sense embuts els “nacionalistes”, les banderes i les llengües que no siguen la castellana, ara diu que és “diputat espanyol escollit per la ciutat [i no circumscriptió] de València”. A la cambra, s'encarrega dels temes relacionats amb

l'educació, la cultura i l'esport, motiu pel qual ha pogut fruit del contacte amb el ministre del ram, José Ignacio Wert. En canvi, no va intervenir en el debat sobre la iniciativa legislativa popular Televisió sense Fronteres que demanava l'arribada de TV3 al País Valencià; va fer-ho Irene Lozano, amb un discurs incendiari i referències molt dures contra Acció Cultural, impulsora de la ILP.

Cantó, fervent usuari de Twitter, va escriure, el 27 d'agost, aquest comentari: “Amigos y familiares valencianos cuyos hijos q estudian en la pública no hablan ni papa d inglés, pero si un perfecto valenciano. PrioridadesPP” [sic], línia argumental que pot escorar més el PP cap a la dreta, a la recerca de vots perduts.

UPyD també té un regidor a la ciutat d'Alacant i en altres de mitjanes com ara Elda i Novelda. El 2015 pot significar el seu salt definitiu a la primera línia de la política valenciana, fins al punt de condicionar –internament o externa– el nou govern autonòmic.

Més extremista és España 2000, que el 2007 va obtenir representació a Onda (Plana Baixa) i Silla (Horta), que va mantenir el 2011, a més d'aconseguir-ne

a Dosaigües (Foia de Bunyol). La immigració és el seu cavall de batalla, i miren de captar suports amb un discurs “social” que, diuen, “prioritza els d'act”. Per això no tenen problema a fer pancartes en la llengua del país, com la que van exhibir a la processó del Nou d'Octubre –“Som valencians i espanyols... Pero no catalans” [sic]– al costat de tot de banderes de franja blava.

La mateixa franja blava que branden com a distintiu els membres del Grup d'Acció Valencianista (GAV), cada cop més minoritari i marginal. El seu paper bel·licós a la transició i la funció fiscalitzadora –contra el “catalanisme del PP”– que van atribuir-se els primers anys de Zaplana s'ha diluït molt. Avui és un grupscle sense translació a les urnes, ja que, de la vella UV, no en queda rastre, i el *remake* que va voler protagonitzar la Coalició Valenciana de Juan García Sentandreu només va servir per a perdre diners. I és que, malgrat les reaccions de Fabra davant la televisió en veure el Barça, l'anticatalanisme ha decrescut bastant, al País Valencià.

Víctor Maceda